

19 februari 2011 Remco: De dagen en nachten vliegen voorbij, weer een nacht naar de klote, niets gedaan, ik lig te kwijlen in dat nest en Ilja snurkt de nacht voorbij. Door al dat gekwijn krijg je een natte kussen, ineens word ik ervan wakker. Mijn hele rechterkant van mijn gezicht is nat, ik kijk op de klok en het is tijd om op te staan, 06.30uur. Mooie tijd toch? Alles is al ingepakt, even snel een douche, ontbijten en de taxi aanhouden om naar het vliegveld te gaan. Vandaag vliegen we naar Lima met Star Peru, weer eens wat anders dan LAN. Op tijd staan we bij de balie om in te checken, eigenlijk als 1e, we moeten even wachten en de rij word langzaam langer. Komt er weer zo'n pik met een gladde kop, witte broek, shirt open en een Ray-ban zonnebril op en probeert (zogenaamd) slim voor te dringen. Zijn koffers staan al voor de balie en ik kijk alleen maar, je kent het wel zo'n blik van, gaat u maar! Dus niet, die vent gaat net als iedereen achteraan staan, anders ben ik een Ray-ban zonnebril rijker, trek zijn broek aan en doe ook mij shirt open. Er zijn veel momenten in onze vakantie, dat we zoiets hebben van, maak je niet druk we zijn met vakantie. Voordringen, met zo'n blik en die Ray-ban zonnebril, o nee niet bij mij, deze keer niet. De hint was duidelijk, achter de balie verschijnt er een balie nicht en de Ray-Ban laat ons voor, jammer geen Ray-ban zonnebril rijker! Zo staat er een Lan vliegtuig klaar en wij zijn erna, het is een klein vliegveld dus een voor een.. Ons vliegtuig staat er nog niet, na een half uur komt er een dame, die verteld dat we een half uurtje vertraging is. O jee, wij kennen de 5 minuten, laat staan een half uur. Daar is een Star Peru vliegtuig, dit is het vliegtuig na ons, die was wel op tijd. Misschien is er nog plek in deze, hij gaat de zelfde kant op, wij naar die balie nicht. Voor ons staat een dame en neemt net de laatste plaats, jammer Joh, dan wachten we wel. Uiteindelijk hebben we een vertraging van 3 uur en komen pas om 17.00uur aan. Eerst zien we een hostel, echt zo'n hostel waar alleen alleen maar van die klitten komen. Gelukkig staat er een hotel voor, die er netjes uitziet. Wij bellen aan en niemand doet open, nog eens en nog steeds niets. Wij blijven 5 minuten wachten, misschien moet er wel iemand van zolder af komen, maar helaas niemand. Kloppen werkt niet, dus bellen we maar per telefoon, een zachte stem aan de andere kant van de lijn. Die is net wakker dat is duidelijk, kunt u open doen we staan voor de deur, het is hier 30 graden en we staan heerlijk vol in de zon, hihi. De dame doet open, haar t-shirt ziet eruit alsof ze net bourgondisch heeft gegeten, haar ogen staan op slapen en de rest van haar lichaam noemen we maar niet. De rest van het hotel ziet er goed uit, alles erop en eraan en jawel, een dvd speler met veel dvd's. We nemen even een uurtje rust en gaan de stad in, ilja had gelezen dat er een broodje kebab te halen is. Lima is een grote stad, er staan grote gebouwen, de straten zijn perfect en het verkeer maakt elkaar doof met getoeter. Ook hier zijn voetgangers het mikpunt op de weg, ook al loop je op het zebra pad door groen, moet je af en toe weg springen voor een auto, bus of motor. Hier kan ik niet aan wennen, ik loop door groen op het zebra pad en toch..! We zitten een half uur wandelen van het centrum, daar is de kebabperie. We bestellen allebei een plato kebab, Ilja vlees en ik kip. Krijgen we allebei een pan met daarop het vlees nog sudderend (net als bij de chinees tee-pan) en een bord patat, dat wordt smullen. Na het smullen terug naar die bolle (ons hotel) lekker uitbuiken op bed filmpie kijken, enz. Op dit soort momenten mis je gewoon lekker een bank waar je op kan zitten, hangen of liggen.

20 februari 2011 Remco: Zo zo, die bolle heeft een mooi en schoon t-shirtje aan en ze is

vriendelijk. Gelukkig maar als ze het zelfde t-shirt aan had als gister, had ik geen ontbijt
gehoeven. We hebben heerlijk geslapen in onze bedden, we hebben allebei een eigen bed.
Geen geruzie over de dekens of wie de meeste ruimte heeft. De 2 persoon bedden hier zijn zo
klein, dat ze zelfs in Frankrijk een klacht in dienen. Met deze 2 aparte bedden kan je gewoon je
ruimte pakken en je eigen dekens, je hoeft geen rekening te houden met de ander. Het ontbijt is
goed en de bolletjes zijn weer ouderwets overheerlijk, zelfs met een knapperige korst. Ook een
gemis, lekker brood, als je zolang weg van huis bent ga je langzaam kleine en grote dingen
missen. Als we straks terug zijn, wat nog even duurt kunnen we weer tot vervelens aan deze
dingen komen, wij zullen dan deze reis gaan missen. Na het ontbijt moet er eerst geleerd
worden, wat een dagelijkse bezigheid is, we proberen per dag een uur te leren. Zo nu gaan we
eens deze gevaarlijke stad ontdekken. We wandelen naar het centrum, wat een half uurtje
wandelen is, onderweg zien we grote gebouwen, oud en nieuw. Dit is wel even anders dan alles
wat we de laatste 5 weken hebben gezien. De straten zijn schoon, alles is af, (soms wel oud)
de wegen zijn geasfalteerd, de stoepen zijn breed en de mensen zien er verzorgd en netjes uit.
Alleen het verkeer weer he, ze rijden als gekken, gunnen elkaar geen centimeter, en toeteren
voor alles wat ze zien. Wat je in Nederland zeker niet moet doen, is toeteren als de
verkeerslichten op groen springen, in Nederland stapt men uit en gaan ze matten. Aan het
getoeter raak je wel gewend, maar aan het asociale rijgedrag niet, ze rijden je echt voor je
poten, ik denk dat ik er maar eens 1 uit zijn auto sleur. Nee, dat doen we wel weer als we in
Nederland zijn, dan gaan de gewoontes gewoon weer door, heb ik dan niets geleerd hier? Hihi.
Relaxed lopen we door, genietend van dat getoeter en het stads gevoel. We komen in het
centrum en we zien de grote ketens op ons af komen, Mac Donalds, KFC, burgerking en de
Pizza hut zijn de 1e dingen die ons opvallen. Nu ben je in de grote stad! Heerlijk om weer
gewoon te winkelen, gewoon een V&D in te gaan of een winkelcentrum waar alles te koop is.
De winkeltjes die we hebben achter gelaten, zijn ook erg leuk en gezellig maar dit is ook wel
weer eens lekker. Zo gierig als we zijn, kopen we niets, alles is natuurlijk te duur. We gaan toch
geen 15 euro betalen voor een spijker broek of 20 euro voor een paar Nikies, nee geen budget
en nog erger geen ruimte. We genieten verder van de tour door het centrum, we zien een plaza
met schilders die hun schilderijen vertonen. Voor ons zit er niets bij, niet mooi genoeg, net de
kleuren niet goed noem maar op, gewoon net niet. We wandelen een straat in en we zien
allemaal winkels met schilderijen, dit is de art plaza. Mooie schilderijen, met de juiste kleuren en
vormen, ja dit kan nog wel eens wat worden. We doen een bod op een 3 luiks schilderij en de
man wilde er 300 Pesos voor hebben (80 euro) wat natuurlijk niet duur is. Maar wij wilden
minder betalen, dus moest de man even wachten, later zien we het doek wat we willen. Ziet er
goed uit en 200 is niet veel, we besluiten om een bod uit te brengen van 300 maar dan voor een
2 drieluik. De man kijkt ons verbaast aan en zegt 300 dollar? nu wordt het gênant wij dachten
300 pesos en de man bedoelde dollars. Oeps staan we voor lul, 200 dollar per stuk is wel een
hoop geld, niet duur voor zo'n mooi schilderij, maar wij zitten in Peru dus berekenen we Pesos.
Wij bieden onze excuses aan en verlaten het pand met de staart tussen de benen, wel jammer
want het waren 2 mooie schilderijen, next time! Nu kunnen we terug gaan naar het 1e schilderij,
maar deze waren 10 keer zo mooi, dus 10x zo duur. Na al dat afgeding en gewandel krijgen we
trek in fatsoenlijk voedsel, Mac Donald precies! Wel lekker hoor, voedsel wat smaakt naar
bekend. Wij vertrekken weer lekker terug naar ons verblijf, het warme weer zorgt ook wel voor
een kleine uitputting, of is het het slenteren langs die winkels, zonder iets te kopen? Wat is het
toch heerlijk om in je hotelkamer te zijn, je ogen dicht te doen en na een uur of 2 uur weer de
ogen te openen, de tv aan te zetten en gewoon lekker niets. Er moet ook bewogen worden,

want de magen beginnen te knorren, 3 straten verder hebben we een Chinees gezien. Wij naar de Chinees, het ziet er goed uit en het eten smaakt ook heerlijk. Ik bestel een soep en een hoofdgerecht, wat wil nou, ik krijg alles tegelijk. Dat kennen ze niet in Zuid- Amerika, alles tegelijk en niet allebei tegelijk. Soms heeft de een al alles en de ander zit nog op het voorgerecht te wachten. Maar goed dat we geen toetje hebben besteld, anders krijg je voor, hoofd en na gerecht ook nog eens te gelijk. De pensen zijn gevuld en de zakken geleegd, we zijn 20 euro armer en vertrekken voldaan naar ons hostel. :

▣ **21 februari: Ilja:** Lima als stad hebben we tot nu toe best als prettig ervaren. Veel andere reizigers die we onderweg zijn tegengekomen waren niet echt te spreken over Lima, maar wij vinden het er eigenlijk wel best. Natuurlijk het is een grote stad met al z'n gevaartjes maar als je je ogen gewoon goed de kost geeft, geen waardevolle dingen meeneemt en een stuk gezond verstand gebruikt is het er best uit te houden. Nu moet ik zeggen dat we ook in een goed deel van Lima zitten, Miraflores. Maar goed, vandaag hebben we besloten om naar Barranco te gaan, een deel van Lima waar je veel artiesten kunt vinden en dus ook handwerk en misschien wel schilderijen. Nu raakt Remco niet uitgekeken op de marktjes met toeristisch spul dus dat paste perfect in zijn straatje. We lopen langs het strand en het begint al aardig warm te worden. De kuststrook ziet er best netjes uit maar het zeewater is aardig vervuild hebben we gelezen. Toch wordt er aardig gesurfd en gezwommen in zee. De kuststrook lijkt zelfs wel een beetje op Scheveningen alleen heb je hier en daar een leuk park als afwisseling om doorheen te wandelen. Ook is er een park Amor, waar elke dag wel bruidspartjes foto's komen maken. Een mooi park met veel mozaiek en een groot beeld van een vriend paartje. Onderweg komen we een prachtig winkelcentrum tegen met een aantal uitstekende restaurants. We gaan dan ook bij een restaurant zitten met uitzicht over de zee. Nu hebben we al verschillende lokale specialiteiten uitgeprobeerd maar nog niet de ceviche. Nu ben ik niet heel dol op vis maar zo aan zee ga ik het er toch maar op wagen. Remco gaat op safe voor het geval mijn gerecht totaal niet smaakt. Op tafel wordt een schaal met gebakken mais neergezet, dit zijn net zoute nootjes en dat gaat er best in. De ceviche smaakt best aardig maar is niet voor herhaling vatbaar. Voor degenen die dit niet kennen: een gerecht van rauwe witvis gemarineerd in limoen (heel zuur) gecombineerd met choclo (grote soort mais). We besluiten het winkelcentrum een beetje te verkennen en nemen nog een ijsje onderweg. Helaas hebben we daarna geen zin meer om door te lopen naar Barranco (we waren al ruim 2 uur aan het lopen). We nemen een taxi terug. Natuurlijk de eerste 3 taxi's probeerden ons weer op te lichten, maar bij nummer 4 kregen we een nette prijs en gingen we terug naar ons hotel. Nu moesten we nog het e.e.a. regelen voor onze trip naar de Galapagos en omdat we al veel kilometers met Lan hebben gevlogen hebben we een zo goed als gratis vlucht verdiend. Nou moet je niet denken dat dat zo geregeld is. Nee je moet heeeeeeeeeeeeeeeeeel veeeeeeeeeeeeeeeeeeeeel moeite doen om dit voor elkaar te krijgen. Na 2 uur geploeter op internet besluiten we maar om even bij het kantoor van Lan langs te gaan. Gelukkig zit dit op 10 minuten lopen van ons hotel dus DAT viel gelukkig mee. Aangekomen bij het kantoor blijkt dat we niet genoeg kilometers hebben voor de vlucht, waar we op internet maar 20.000 km nodig hadden was dat ter plekke bij het kantoor ineens 28.000 km. Nu is 8000 km bijkopen wel mogelijk maar dat kost ongeveer net zoveel als het ticket, nou we zijn geen domme Hollanders dus..... we gaan wel weer terug stoeien met de internetsite. Helaas lukte dat niet vanavond dus morgen nog maar eens proberen.

22 februari: Ilja: Na het ontbijt ben ik meteen weer aan de slag gegaan met LAN. Nu hebben ze gelukkig een helpdesk..... en gelukkig werkt die voor geen meter. Halverwege worden de telefoontjes afgebroken of je krijgt iemand aan de lijn die meldt dat je weer een ander nummer moet bellen (tot 3 maal toe!!!) Ook de plaatselijke telefoonnummers van de kantoren bleken geen uitkomst te kunnen bieden en inmiddels is de gratis vlucht allang niet meer gratis met al die internationale telefoontjes. Inmiddels, na weer 2 uur ploeteren, ben ik aardig over de kook, de geplande data zijn niet meer mogelijk en we moeten andere data gaan plannensht. Over de rooie (jeetje das lang geleden.....) Sta ik erop om weer bij LAN langs te gaan. Ik ga daar wel even de boel kort en klein slaan zeg ik..... gelukkig is Remco deze keer de kalme en zegt het zelf wel even te gaan regelen. Zo gezegd, zo gedaan, we gaan weer langs bij LAN en op hoge poten roept Remco dat hij de manager wil spreken. We worden natuurlijk afgescheept met een medewerkster maar..... die heeft vast een cursus omgaan met boze klanten gevolgd, want na 5 minuten waren we bedaard en kon ze aan de slag voor ons. Deze keer konden we ineens wel voor 20.000 gespaarde kms vliegen. Dat had wel wat voeten in de aarde (het LAN-systeem voor frequent flyers bleek plat te liggen, en dat verklaarde ook onze problemen op het net), maar we gingen niet weg voor het geregeld was dus hebben we ongeveer anderhalf uur op het kantoor gezeten maar liepen wel met onze 'gratis' tickets naar buiten. Daarna gelijk mailen naar wat organisaties die reizen naar galapagos regelen om wat offertes te kunnen krijgen. Ondertussen was het alweer rond het middaguur dus gingen we even de stad in om te eten en wat tijd te verdrijven. Nu hadden we bedacht dat het misschien wel leuk was om te gaan zwemmen. Er schijnt een openbaar zwembad in de buurt te zitten volgens onze hosteldame. De richtingen zijn niet helemaal duidelijk maar met handdoek en zwemgoed in de tas gaan we op pad. Na 2 keer vragen onderweg staan we ineens voor een groot gebouw. Ohhhhhhhhhhhh binnenzwembad. Dat hadden we niet verwacht, maar zwemmen is zwemmen dus we gaan naar binnen. Helaas het bad werd gebruikt voor schoolzwemmen dus we konden niet naar binnen. Ik nog geprobeerd om remco voor kind door te laten gaan, maar helaas hij werd iets ouder dan 8 jaar geschat dus dat lukt niet. Nou hebben we op onze kamer een DVD speler en hebben ze in het hostel zo'n 1000 dvd's liggen. We hebben er dus maar een zondagmiddag van gemaakt en hebben lekker een aantal films liggen kijken. Heel ordinair hebben we die avond bij de pizzahut gegeten, waar je overigens heerlijke pasta en salade kunt eten (verassend!){comments on}